

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Kowalski

w sprawie z powództwa K. N.

przeciwko A. J.

o nakazanie opuszczenia lokalu,

na posiedzeniu niejawnym 30 stycznia 2023 r. w Izbie Cywilnej w Warszawie,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

z 15 lutego 2022 r., sygn. akt I ACa 874/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 15 lutego 2022 r., w sprawie z powództwa K. N. przeciwko A. J. o nakazanie opuszczenia lokalu należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, o przede wszystkim publicznoprawnym celu (postanowienia SN: z 7 października 2020 r., II CSK 670/19; z 24 lutego 2016 r., V CSK 488/15). Sąd Najwyższy jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie. Rolą skargi kasacyjnej nie jest

korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających uchybienia, lecz ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i prawa pozytywnego.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca przytoczyła przesłankę z art. 398⁹ § 1 punkt 4 k.p.c., tj. oczywistą zasadność.

Oparcie wniosku na przesłance oczywistej zasadności wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (m.in. postanowienia SN: z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07; z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07; z 9 maja 2008 r., II PK 11/08; z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08).

Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się oczywistość naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (zob. postanowienia SN: z 5 września 2008 roku, I CZ 64/08, z 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01, z 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08).

Skarżąca wskazała na oczywistą zasadność skargi wiążącą się z naruszeniem zarówno przepisów prawa materialnego jak i procesowego. Podniosła, że doszło do oczywistego naruszenia przez sądy pierwszej i drugiej instancji prawa materialnego, polegającego na przyjęciu, iż jeden z małżonków pozostających w ustroju wspólnoty majątkowej małżeńskiej może bez zgody drugiego z małżonków rozporządzić lokalem mieszkalnym, nabytym podczas trwania tego związku małżeńskiego i wchodzącego w skład majątku wspólnego obojga małżonków, w szczególności obciążyć go prawem dożywocia ustanowionym na rzecz osoby działającej w złej wierze. Nadto w sprawie miało dojść do

naruszenia prawa procesowego poprzez pominięcie w postępowaniu apelacyjnym zgłoszonych przez powódkę wniosków dowodowych o przesłuchanie powódki oraz dopuszczenie dowodu z postanowienia Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 22 września 2021 r. o zabezpieczeniu roszczenia powódki, które zostało wydane w tożsamym stanie faktycznym jak w niniejszej sprawie.

Wbrew twierdzeniom skarżącej w sprawie trudno dopatrzeć się oczywistego naruszenia prawa przez sądy orzekające. Skarżąca nie przedstawiła wyводу prawnego uzasadniającego oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej pomija, że Sąd Okręgowy ustalił, że powódka nie wykazała, żeby lokal został nabyty do majątku wspólnego oraz że pozwana nabywając prawa do tego lokalu nie działała w złej wierze i korzysta z ochrony wynikającej z art. 3 w zw. z art. 5 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (czy też 38 k.r.o.). Kwestionowane w skardze kasacyjnej ustalenia jako pochodna oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, usuwają się spod kognicji Sądu Najwyższego. Jak bowiem podkreśla się w orzecznictwie, rozpoznając skargę kasacyjną, Sąd Najwyższy nie jest uprawniony ani do badania prawidłowości ustaleń faktycznych, ani do oceny dowodów dokonanych przez sąd odwoławczy. Sąd Najwyższy jako „sąd prawa”, rozpoznając nadzwyczajny środek zaskarżenia w postaci skargi kasacyjnej, jest związany ustalonym stanem faktycznym sprawy. Związanie to wyklucza nie tylko przeprowadzenie w jakimkolwiek zakresie dowodów, lecz także badanie czy sąd drugiej instancji nie przekroczył granic swobodnej ich oceny. Stąd zarzut skargi kasacyjnej, który ma na celu polemikę z ustaleniami faktycznymi sądu drugiej instancji, chociażby pod pozorem kontestowania błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania określonych przepisów prawa materialnego, z uwagi na jego sprzeczność z art. 398³ § 3 k.p.c. jest a limine niedopuszczalny (zob. np. wyrok SN z dnia 16 maja 2018 r., II UK 139/17).

Odnośnie pominięcia dowodów przez sąd drugiej instancji to dowód z przesłuchania powódki został pominięty, ponieważ powódka bez należytego usprawiedliwienia nie stawiała się celem przesłuchania w charakterze strony. Natomiast z akt sprawy nie wynika, że dowód z postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 22 września 2021 r. został pominięty. Skarżąca we wniosku o przyjęcie

skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wykazała, aby w tym zakresie doszło do oczywistego naruszenia prawa ani jaki wpływ na rozstrzygnięcie miało pominięcie dowodu z jej przesłuchania w charakterze strony.

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.